

Люди честі й обов'язку

Важко сказати, коли люди почали організовано боротися з пожежами. Відомо з літописів, що ще за сивої давнини в містах і селах Київської Русі створювалися пожежно-сторожові служби, які не тільки помешкання від вогню пильнували, а й із злодіями та розбійниками боролися. Вже тоді люди почали мудрувати над спеціальним обладнанням, яке б використовувалося при гасінні пожеж. Цікаво, що деякі з цих пристосувань і до сьогодні не зазнали якихось істотних змін і продовжують використовуватися у випадку нещастя.

З тих далеких часів вогнеборці і користуються авторитетом і повагою співгромадян. По-іншому й бути не може, адже пожежники — це люди, котрі першими стають на герць із вогняною стихією. Так було, так є, так і буде надалі. Що вони перші — свідчить приклад Чорнобіля: наші побратими Володимир Правик, Микола Ващук, Василь Ігнатенко, Володимир Кибенок з соратниками ціною власного життя перепинили шлях найстрашнішої в історії людства техногенної катастрофи.

Вони не чекали наказу на смерть — вони йшли на неї добровільно. За словами одного з героїв тих днів "двічі повторювати завдань не доводилося, розуміли з півслова, виконували бігом..." Згодом вшанували героїв-пожежників вищими урядовими нагородами. Багатьох — посмертно.

Радіація вбивала людей повільно, впродовж років. Машини ж з ладу виходили відразу. Не витримували навіть механічні роботи, котрі могли працювати в умовах Місяця. Але скрізь, де відмовляла техніка, справлялися люди. Академік Легазов так сказав про них: "Пожежники врятували не Київ, не країну, не Європу — пожежники врятували світ".

Службу боротьби з вогнем важко назвати спокійною, бо вряди-годи життя ставить перед нею екстремальні завдання, на вирішення яких відводяться миттєвості. Так, у минулому році в районі виникло 69 пожеж, у попередньому — 70. На щастя, торік вдалося уникнути людських жертв, не допустити великих матеріальних втрат. Над цим завданням сумлінно працювали колективи двох

пожежних частин — СДПЧ-16 Володимирця та ПДПЧ-15 Рафалівки (50 чоловік державної пожежної охорони). Всього ж в районі, крім цих частин, проблемами пожежогасіння займається понад 60 чоловік сільської пожежної охорони, 130 членів добровільних пожежних дружин, яких в роботі мають підтримувати 22 спеціальних автомобілів в СВК, та 6 — на підприємствах.

Нелегко доводиться пожежній охороні, адже виживати доводиться за рахунок спонсорської підтримки підприємців, керівників окремих господарств, установ, організацій та підприємств. Але скаржитися на скруту ми не звикли, бо якщо не кваліфіковані бійці стануть на боротьбу з вогнем, то хто?

Серед особового складу хотілося б з нагоди професійного свята особливо подякувати інспекторам держпожнадзору В.В.Симонюку, С.П.Мосійчуку, пожежникам В.А.Петриву, М.К.Жучці, С.С.Лірнику, Б.В.Карпачу, водіям Валентину та В'ячеславу Тарасюкам. Хочу відзначити також начальника фінансової частини СДПЧ-16 Валентину Хомич, тепло й щиро привітати ветеранів, які свого часу віддали багато сил і енергії становленню районної пожежної служби: В.В.Хижняка, К.Є. Печончика, О.П. Карпа, З.М.Христяновича та інших.

Служба у пожежників близька до військової. Отож і дисципліна у них, і взаємовиручка, і кмітливість — справжні армійські, не раз перевірені у вогні. Професія пожежника вимагає готовності до подвигу. А всі, хто їм допомагає, — сподвижники великої справи.

Сухих рукавів вам, шановні колеги!

Василь ЖИЛЬЧУК,
начальник СПДП-16.

Фото
Сергія Дуляницького.